

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Bc. J. M.**, zast. Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem Francouzská 30, Praha 2 – Vinohrady, proti žalované: **Masarykova univerzita**, se sídlem Žerotínovo náměstí 9, Brno, o žalobě proti prvnímu výroku rozhodnutí rektora žalované ze dne 1. 3. 2013, č. j. MU/15064/2013/RMU, ve věci odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí rektora žalované ze dne 1. 3. 2013, č. j. MU/15064/2013/RMU, v rozsahu prvního výroku, jakož i rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2012, č. j. MU/70025/2012/RMU, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Filipa Hajného, advokáta se sídlem Francouzská 30, Praha 2 – Vinohrady.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení prvního výroku shora specifikovaného rozhodnutí rektora žalované, jakož i rozhodnutí žalované Masarykovy univerzity (dále též „povinný subjekt“), ze dne ze dne 14. 12. 2012, č. j. MU/70025/2012/RMU, kterým bylo v souladu s § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), rozhodnuto o odmítnutí části žádosti žalobce ze dne 21. 11. 2012 (a upřesněné dne 1. 12. 2012), v níž mj. požadoval pod bodem 5. poskytnutí osobních údajů o platech, odměnách a jiných obdobných finančních plněních z veřejných prostředků v roce 2011, poskytnutých rektorům, kvestorovi, kancléři a vedoucím pracovníkům rektorátu Masarykovy univerzity v rozsahu výše plnění daného druhu u každého z uvedených představitelů Masarykovy univerzity jednotlivě za každý měsíc roku 2011.

Povinný subjekt však právě v části pod bodem 5. žádost žalobce odmítl výše uvedeným rozhodnutím s tím, že údaje o výši platu, mzdy nebo odměn konkrétního zaměstnance je zaměstnavatel jako správce osobních údajů povinen chránit a tyto údaje, týkající se soukromí zaměstnance, může zveřejnit pouze se souhlasem zaměstnance. Souhlas zaměstnanců, kterých se žádost týkala, s poskytnutím požadovaných údajů však povinný subjekt neobdržel, a proto žádost žalobce v dané části odmítl.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí o odmítnutí části žádosti podal odvolání ze dne 18. 12. 2012, které adresoval Ministerstvu školství mládeže a tělovýchovy (dále jen „Ministerstvo školství“). Usnesením ze dne 12. 2. 2013, č. j. MSMT – 115/2013 – 6, ovšem Ministerstvo školství postoupilo toto odvolání rektorovi žalované Masarykovy univerzity jako orgánu příslušnému k jeho vyřízení. A rektor žalované svým rozhodnutím ze dne 1. 3. 2013, č. j. MU/15064/2013/RMU, rozhodl následovně:

„Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informace panu Bc. J. M., Z. 841/193, P. 8, ze dne 18. 12. 2012, postoupené Masarykově univerzitě rozhodnutím Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy ze dne 12. února 2013 k vyřízení, zamítám a napadené rozhodnutí č. j. MU/70025/2012/RMU ze dne 14. 12. 2012 potvrzuji.

Stížnost pana Bc. J. M., obsaženou v odvolání, na postup Masarykovy univerzity při vyřizování jeho žádosti o informace, kdy mu nebyl umožněn přístup do autentizovaného prostředí informačního systému univerzity v části sloužící pro osobní komunikaci členů Akademického senátu Masarykovy univerzity, zamítám a postup Masarykovy univerzity potvrzuji.“

Rektor žalované tak potvrdil postup povinného subjektu s tím, že požadované údaje o mzdě rektora, který stojí v čele Masarykovy univerzity, se jeho souhlasem žalobci poskytla. Vyhověním dalším požadavkům odvolatele bez souhlasu dotčených osob by však se Masarykova univerzita ve vztahu k těmto osobám dopustila hrubého porušení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), ale také Listiny základních práv a svobod.

Žalobce se s tímto neztotožnil, a proto podal předmětnou žalobu, kterou z hlediska jejího rozsahu omezil pouze na první výrok napadeného rozhodnutí rektora žalované, tj. na výrok obsažený v odstavci začínajícím slovy: „*Odvolání proti rozhodnutí...*“.

II. Obsah žaloby

V žalobě pod body 1. a 2. žalobce nejprve rekapituloval podstatné skutkové a právní okolnosti věci. Dále pod bodem 3. žaloby namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí s tím, že zvolená argumentace rektora žalované, jakož i žalované samotné, je výrazem nepochopení vztahu mezi § 8b zákona o informacích na straně jedné a zákon o ochraně osobních údajů na straně druhé. Citované ustanovení § 8b zákona o informacích stanoví výjimku z obecného požadavku ochrany osobních údajů při poskytování informací stanoveného v § 8a téhož zákona. Ustanovení § 8b zákona o informacích je tedy speciálním ustanovením vůči ustanovení § 8a téhož zákona a je třeba ho aplikovat přednostně, což vyplývá jak ze systematického výkladu obou ustanovení, tak z konstantní judikatury, zejm. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 – 79, a později též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012 – 38 (tato i další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Povinný subjekt sice správně pamatoval na svoji zákonnou povinnost zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem jejich subjektu, avšak opomněl výjimky z tohoto obecného pokynu, a sice:

- (i) že správce může osobní údaje zpracovávat i bez jejich souhlasu, jestliže takové zpracování je nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce [§ 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů], přičemž ustanovení § 8b zákona o informacích stanoví správci jednoznačnou právní povinnost poskytnout základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky;
- (ii) a že správce může osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu jejich subjektu, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti [§ 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů], přičemž právě mzda či odměna jsou důležitými údaji vypovídajícími o úřední činnosti uvedených osob.

Veřejnost by dle žalobce měla mít přístup k informacím o tom, za jakou činnost a jak jsou zaměstnanci a jiní pracovníci veřejné správy odměňováni a nelze obecně nadřazovat právo na soukromí oproti právu na informace. Současně nelze považovat za právně relevantní to, k jakému účelu žalobce hodlá požadované informace použít. Závěrem z hlediska namítané nezákonnosti žalobce ještě konstatoval, že i přes jednoznačné znění § 8b zákona o informacích by bylo možno připustit provádění testu proporcionality povinným subjektem, avšak pouze jako výjimku u extrémních případů, kdy informace o subjektu údajů vůbec nespadá do veřejné sféry a zásah do soukromí by byl zjevně nespravedlivý (což zjevně není tento případ). Jinak platí, že test proporcionality byl již proveden zákonodárcem a každý povinný subjekt musí rozhodnutí zákonodávce respektovat.

Vedle zmíněné nezákonnosti pak žalobce v další části žaloby pod bodem 4. namítl též nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť bylo vydáno věcně nepřislušným orgánem. Podle názoru žalobce bylo v daném případě nadřízeným orgánem Ministerstvo školství jako orgán specializovaného dozoru, nikoli rektor žalované jako orgán, který stojí v čele povinného subjektu ve smyslu § 20 odst. 5 zákona o informacích. Navíc odvolací orgán by měl z podstaty věci stát mimo vysokou školu, aby mohl nezávisle dohlížet na zákonnost jejího rozhodování.

Ve vazbě na výše uvedené proto žalobce v závěru žaloby pod bodem 5. alternativně navrhl, aby krajský soud buď (i) vylovil nicotnost napadeného rozhodnutí rektora žalované a současně zrušil jemu předcházející rozhodnutí žalované nebo (ii) zrušil první výrok napadeného rozhodnutí rektora žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí žalované; současně navrhl, aby krajský soud nařídil žalované, aby žalobci poskytla požadované informace, a to tak, že žalobci *„poskytne listiny nebo součást účetnictví, které tyto informace obsahují, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku“*. A požádal rovněž o přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření potvrdila správnost a pravdivost tvrzení pod body 1. a 2 žaloby. Odmítla však další tvrzení v žalobě ohledně nezákonnosti a nicotnosti napadeného rozhodnutí – ad body 3. a 4.

K namítané nezákonnosti žalovaná uvedla, že zná shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, avšak jí řešené případy se zásadně lišily od případu, který žalobce učinil předmětem tohoto sporu, a to ve třech podstatných okolnostech: (i) Nejvyšší správní soud řešil případy nezákonného odmítnutí žádostí o poskytnutí informace orgány místní samosprávy, a to Magistrátem města Zlín a Městským úřadem Benešov, tedy orgány vykonávajícími veřejnou správu s výrazným podílem přenesené působnosti; (ii) v obou případech Nejvyšší správní soud testoval a jako zcela legitimní aproboval důvody, které žadatele vedly k podání žádosti, konkrétně právo na aktivní zapojení se do veřejného života, včetně práva kontroly vynakládání veřejných prostředků; (iii) v obou případech se navíc jednalo o odměny a platy zaměstnanců odpovědných za čerpání veřejných prostředků. Naproti tomu žalovaná jako veřejný vysoká škola vykonává správní činnosti v rámci akademické samosprávy stavovského typu, a to v převážné míře jen ve vztahu k členům své akademické obce; v přenesené působnosti a vůči jiným osobám je vykonává jen výjimečně. Navíc jak již dříve potvrdil i Ústavní soud, právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti – viz nálezn pod sp. zn. III. ÚS 156/02, dostupný z <http://nalus.usoud.cz> (stejně jako jiná, dále citovaná rozhodnutí Ústavního soudu). Proto má žalovaná za to, že je relevantní uvedené účelu, k jakému hodlá žalobce požadované údaje použít, a to tím spíše, že zákonem chráněné osobní údaje požadoval ve zcela neobvykle velkém rozsahu. Žalobce požadoval sdělení osobních údajů zaměstnanců žalované v počtu desítek a netajil se ani tím, že žádost o poskytnutí informace rozeslal také ostatním veřejným vysokým školám. A takový výkon práva nemůže dle žalované požívat soudní ochrany, neboť nese jasné znaky právní šikany.

K žalobcem namítané nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na výše citované usnesení Ministerstva školství ze dne 12. 2. 2013 o postoupení odvolání rektorovi žalované s tím, že ve světle jasného, jednoznačného a prenanantního odůvodnění tohoto usnesení se žalobcovy úvahy jeví jako zcela bezpředmětné. Navrhla proto zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost.

IV. Replika žalobce

Žalobce v replice na vyjádření žalované v krátkosti připomněl, že povinnost poskytovat základní osobní údaje podle § 8b zákona o informacích se týká příjemců veřejných prostředků bez ohledu na to, vůči komu jejich zaměstnavatel vykonává správní činnosti. Ohledně účelu žádosti o poskytnutí informace pak žalobce setrval na tom, že tento nemůže hrát v rozhodování povinného subjektu žádnou roli. Ostatně žádný zákon povinné subjekty neopravňuje ke zjišťování účelu žádosti. V daném případě se jedná ze strany žalobce o výkon základního politického práva na informace, nikoli o právní šikanu. Žalobce si přeje být informován o tom, komu jsou vypláceny veřejné prostředky a v jaké výši, a to za situace, kdy výkon práva na informace není zákonem nijak kvantitativně omezen. Snaha získat informace o výši veřejných prostředků vyplácených vedení většího počtu veřejných vysokých škol je proto zcela v souladu s právem. Naopak snaha žalované přisuzovat žádosti žalobce šikanózní charakter je z právního pohledu bezvýznamná.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex officio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí rektora žalované, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

O žalobě krajský soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Podstatou žaloby bylo posouzení postupu povinného subjektu – žalované, resp. rektora žalované jako orgánu, který stojí v jejím čele ve smyslu § 20 odst. 5 zákona o informacích, a to v souvislosti s vyřízení žádosti žalobce o poskytnutí informací podle téhož zákona. Žalovaná v pozici povinného subjektu – konkrétně ústy svého kvestora – rozhodla o odmítnutí části této žádosti, a to ve vztahu k žalobcem požadovaným údajům o výši platu, resp. mzdy a odměn konkrétních zaměstnanců žalované; rektor žalované jako nadřízený orgán pak tento postup potvrdil a žalobcem podané odvolání zamítl.

První spornou otázkou je přitom právě procesní postup žalované a určení nadřízeného orgánu, kterým neměl být dle názoru žalobce rektor žalované, nýbrž Ministerstvo školství. V důsledku toho tedy žalobce namítl nicotnost napadeného rozhodnutí rektora žalované, neboť se dle jeho názoru jedná o rozhodnutí vydané věcně nepříslušným orgánem. Nicotnost

je důvodem, k němuž by musel krajský soud přihlédnout i bez námítky a vyslovit nicotnost bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.).

V. a) Nicotnost napadeného rozhodnutí

Samotný pojem nicotnost pojednává teorie správního práva tak, že se jedná o „*takové vady rozhodnutí, které vzhledem ke své povaze a závažnosti představují překážku nastoupení uvažovaných právních účinků...*, a proto také v jejich důsledku nelze ani hovořit o tom, že se jedná o správní akt, resp. že došlo ke vzniku správního aktu. V takových případech jde o právně nerelevantní výsledek jednání určitého správního orgánu“. (k tomu blíže Průcha, P. Správní právo. Obecná část. 7., doplněné a aktualizované vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2007, s. 369.) Nicotný správní akt je tedy správní akt trpící natolik závažnou vadou, že je nutno jej považovat za „*paakt*“ či též „*právní nullum*“. K problematice nicotnosti správních rozhodnutí se již dříve Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře, z níž lze připomenout zejména rozsudek ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 A 82/2000 - 43, jakož i Ústavní soud (k tomu blíže např. nálezy ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 728/01).

Problematika nicotnosti správních rozhodnutí je s účinností od 1. 1. 2006 upravena správním řádem v ustanovení § 77 a § 78. Zde je uvedena i legální definice nicotnosti, která je založena na myšlence určité kategorizace důvodů nicotnosti, a to i se zřetelem k orgánu kompetentnímu k jejímu deklaratornímu prohlášení či vyslovení (viz k tomu Vedraľ, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, Praha, 2006, s. 453). Podle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Dalšími důvody nicotnosti jsou podle ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu i takové vady rozhodnutí, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jiné vady, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Jakkoliv má být nicotnost správního rozhodnutí z důvodu absolutní věcné nepřislušnosti k vydání rozhodnutí řešena v první řadě již ve správním řízení, správní soudy k ní samozřejmě musí v intencích § 78 odst. 2 a 3 s. ř. s. přihlížet ex offio, stejně jako k nicotnosti dané vnitřní rozporností, právní či faktickou neuskutečnitelností správního rozhodnutí a dalšími vadami vylučujícími kvalifikaci správního aktu jako rozhodnutí.

V posuzované věci se zjevně podle žalobní argumentace mělo jednat o nicotnost rozhodnutí rektora žalované z důvodu nedostatku věcné příslušnosti k vydání rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalované o částečném odmítnutí poskytnutí požadovaných informací. Jedná se tedy o případ nicotnosti podle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu. Jak dovozuje k pojmu věcné příslušnosti doktrína, věcná příslušnost vyjadřuje „*vztah určitého správního orgánu k předmětu daného řízení. Určuje, která kategorie správních orgánů a v rámci kategorie též orgán kterého stupně je oprávněn a povinen provádět určitý druh správního řízení... Pokud existuje v rámci vnitřně strukturovaných správních úřadů nebo právnických osob více správních orgánů, je třeba též určit,*

který z těchto více orgánů bude rozhodovat. Jedná se o zvláštní případ určení věcné příslušnosti, který se označuje též jako tzv. příslušnost funkční“ (viz Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, s. 324 – 325). Přičitatelnost určitého rozhodovacího oprávnění určitému typu (kategorii) správního orgánu v určitém procesně právním vztahu znamená zároveň i věcnou příslušnost takového správního orgánu k rozhodování věci.

Žalobce opírá svůj závěr o nicotnosti napadeného rozhodnutí o výklad relevantní právní úpravy obsažené v zákoně č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, zákoně o informacích a zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

K tomu je v první řadě je třeba uvést, že v případě veřejnoprávních korporací, které vykonávají v rámci veřejné správy jak svou vlastní působnost (samosprávu), tak i působnost přenesenou (státní správu), je třeba z hlediska určení nadřízeného orgánu takové veřejnoprávní korporace určit, v rámci které z uvedených působností je daná informace poskytována. Přitom jak u veřejnoprávních korporací územního typu (obce, kraje), tak i u veřejnoprávních korporací zájmového či profesního typu platí, že určitá činnost může být výkonem státní správy jen tehdy, pokud tak zákon výslovně stanoví. Tento závěr v obecné rovině jednoznačně vyplývá ze základních principů výstavby právního státu, mezi něž patří princip zákonnosti výkonu státní moci (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR), a tedy princip enumerativnosti veřejnosprávních pretenzí. V opačném případě platí, že se jedná o působnost vlastní, tedy samosprávnou. V rovině konkrétní je poměr mezi státní správou a samosprávou řešen zejména u územních samosprávních celků (obcí a krajů) v ustanoveních § 8 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, a dále § 14 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud v tomto ohledu vychází z toho, že pracovněprávní vztahy veřejné vysoké školy a jejích zaměstnanců, do jejichž právního rámce spadá i odměňování a poskytování různých peněžitých plnění souvisejících s výkonem akademických funkcí, není uvedeno ve výčtu kompetencí řazených zákonem o vysokých školách k výkonu státní správy, a ani svou povahou nepatří k veřejnoprávním vztahům, nýbrž k soukromoprávním vztahům, v nichž veřejná vysoká škola vystupuje. Ostatně i ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) a k) zákona o vysokých školách hovoří o tom, že do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří zejména pracovněprávní vztahy a určování počtu akademických pracovníků a ostatních zaměstnanců a hospodaření vysoké školy a nakládání s majetkem v souladu se zvláštními předpisy. Z toho plyne, že i informace o odměňování zaměstnanců i řídicích funkcionářů veřejné vysoké školy se vztahují k její vlastní samosprávné působnosti, a nikoliv k výkonu státní správy, a to i v případě, že daný funkcionář vystupuje v určitých správních procesech za veřejnou vysokou školu jako orgán státní správy ve funkčním slova smyslu.

Podle § 16 odst. 2 zákona o informacích platí, že povinný subjekt spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání. Pojem nadřízený orgán sice není v zákoně o informacích definován, ale v závěrečných ustanoveních § 20 odst. 5 tohoto zákona je obsaženo pravidlo, podle něhož platí, že *nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten,*

kdo stojí v čele povinného subjektu. Samotný zákon o informacích tedy řeší otázku nadřízeného orgánu tak, že odkazuje na obecnou úpravu obsaženou v ustanovení § 178 správního řádu, podle něhož platí, že: (1) Nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor.(2) Nelze-li nadřízený správní orgán určit podle odstavce 1, určí se podle tohoto odstavce. Nadřízeným správním orgánem orgánu obce se rozumí krajský úřad. Nadřízeným správním orgánem orgánu kraje se rozumí v řízení vedeném v samostatné působnosti Ministerstvo vnitra, v řízení vedeném v přenesené působnosti věcně příslušný ústřední správní úřad, popřípadě ústřední správní úřad, jehož obor působnosti je rozhodované věci nejbližší. Nadřízeným správním orgánem jiné veřejnoprávní korporace se rozumí správní orgán pověřený výkonem dozoru a nadřízeným správním orgánem právnické nebo fyzické osoby pověřené výkonem veřejné správy se rozumí orgán, který podle zvláštního zákona rozhoduje o odvolání; není-li takový orgán stanoven, je tímto orgánem orgán, který tyto osoby výkonem veřejné správy na základě zákona pověřil. Nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu“ (pozn. zvýraznění doplněno krajským soudem).

Jak je patrné již z dikce § 178 odst. 1 správního řádu, prvním kritériem pro určení nadřízeného orgánu je úprava ve složkovém předpisu správního práva (tzn. „zvláštním“ zákoně). Teprve pokud složkový zákon nestanoví, kdo je nadřízeným orgánem, je zapotřebí testovat další kritéria obsažená v § 178 odst. 2 správního řádu. Výkladem vztahu obou ustanovení se zabýval několikrát také Nejvyšší správní soud, přičemž ke stávající platné a účinné dikci uvedených ustanovení (která také byla rozhodnou právní úpravou v předmětné věci), vyslovil právní názor, že „*správní řád nyní výslovně stanoví, že dle § 178 odst. 2 se postupuje pouze tehdy, pokud nelze nadřízený správní orgán určit dle odst. 1 téhož ustanovení. Pravidlo obsažené v § 178 odst. 2 správního řádu se tak stalo subsidiárním ve vztahu k pravidlu obsaženému v odst. 1 téhož ustanovení*“ (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2009, č. j. Komp 6/2009 – 35, bod 26 odůvodnění tohoto rozsudku). Vycházejíc z tohoto právního názoru krajský soud má za to, že je třeba při určení nadřízeného orgánu nejprve testovat kritéria odstavce prvního citovaného § 178 správního řádu, a teprve poté případně zohlednit kritéria odstavce druhého téhož paragrafu.

Složkovým právním předpisem upravujícím výkon veřejné správy veřejnými vysokými školami je zákon o vysokých školách. V části IX rubrikované „Státní správa“ je začleněno ustanovení § 87 písm. l) tohoto zákona, podle něhož platí, že ministerstvo plní úkoly nadřízeného správního orgánu vysokých škol ve správním řízení. Zákon o vysokých školách žádné obecné ustanovení o tom, kdo je nadřízeným orgánem veřejné vysoké školy v jiných věcech rozhodovaných při výkonu samosprávné působnosti, neobsahuje. Krajský soud se však neztotožňuje se závěrem žalobce, že by tímto orgánem mělo být ministerstvo, neboť jeho kompetenci plnit úlohu nadřízeného orgánu ve vztahu k rozhodování vysokých škol je třeba chápat jako čistě státně správní, což potvrzuje i to, že v souladu s tímto zákonem řídí vysoké školy při výkonu státní správy [§ 87 odst. 1 písm. k) zákona o vysokých školách].

Zákon ovšem obsahuje několik míst, v nichž zákon o vysokých školách stanovuje, že ve správním řízení vedeném v samostatné (tzn. samosprávné) působnosti veřejné vysoké školy rozhoduje o přezkumu rozhodnutí jiného orgánu veřejné vysoké školy právě rektor veřejné vysoké školy. Konkrétně se jedná o přijímací řízení (§ 50 odst. 7 zákona o vysokých školách), rozhodování ve věcech poplatků za studium (§ 58 odst. 8 téhož zákona), a dále rozhodování ve věcech práv a povinností studentů ve smyslu § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách. Rektor v těchto ohledech představuje nepochybně nadřízený orgán, který je oprávněn uvedená rozhodnutí přezkoumávat, nicméně nejde o klasický odvolací orgán v tom smyslu, jak o něm hovoří ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu. V první řadě je třeba poukázat na skutečnost, že přezkum rozhodnutí děkana fakulty prováděný rektorem není odvolacím řízením ve smyslu správního řádu, neboť správní řád se na ně nepoužije, s výjimkou ustanovení o základních zásadách správního řízení (viz § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách ve spojení s § 177 odst. 1 správního řádu). Krajský soud zastává názor, že ani ze systematiky výkonu rozhodovacích pravomocí v rámci veřejných vysokých škol, která vyplývá ze zákona o vysokých školách, nelze dovodit, že by rektor vysoké školy byl jakýmsi odvolacím orgánem „z povahy věci“, což by navíc bylo i v rozporu se zmíněným principem enumerativnosti kompetenčních ustanovení veřejného práva. Aplikace kritéria odvolacího orgánu tedy nepřichází z uvedených důvodů v úvahu, neboť není možné v souladu se zákonem usoudit, že rektor plní funkci odvolacího orgánu vysoké školy ve věcech její samosprávné působnosti.

Dále je třeba uvážit o možné aplikaci kritéria orgánu, který provádí dozor. Krajský soud v tomto ohledu částečně akceptuje argumentaci žalované, že veřejnou vysokou školu nelze bez dalšího srovnávat s jinými veřejnoprávními korporacemi, pro něž je dozor vykonávaný orgány státu výslovně upraven, tedy zejm. s obcemi či kraji. Na druhé straně nelze bez další argumentace apriorně odmítnout právní názor žalobce, že ministerstvo je orgánem dozoru nad veřejnými vysokými školami, a proto by mělo plnit funkci odvolacího orgánu na základě aplikace § 178 odst. 1 in fine správního řádu. Ministerstvo nepochybně vykonává státní dozor nad veřejnými vysokými školami v rozsahu vztahů státně správních, tedy z pohledu veřejné vysoké školy v její přenesené působnosti [§ 87 písm. k) zákona o vysokých školách]. Podstatně složitější je zodpovědět otázku dozoru ve vztahu k samostatné působnosti veřejné vysoké školy. V tomto ohledu je zapotřebí vycházet z toho, že právní vztahy státu a jeho orgánů a veřejných vysokých škol se odehrává na půdorysu, který vznikl v současné podobě v 90. letech a byl dán celou řadou společenských faktorů a post-socialistických změn v právním myšlení. Leitmotivem právní úpravy zákona č. 172/1990 Sb., o vysokých školách a poté i následné pro posuzovanou věc rozhodné právní úpravy v zákoně č. 111/1998 Sb. se stalo poskytnutí co nejširší autonomie veřejným vysokým školám v oblasti vzdělávání, vědy a výzkumu, a v neposlední řadě z toho plynoucí „samosprávy“ ve věcech vlastní působnosti (viz k této problematice též nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 4. 1996 sp. zn. Pl. ÚS 32/95). Tato samosprávná působnost vysokých škol se odehrává na „akademické půdě“ a svým obsahem se podobá autonomii jiných neúzemních zájmových či profesních korporací. Stát si ve vztahu k vysokým školám ponechal pouze určitá oprávnění, na základě nichž může v konkrétně vymezených případech ingerovat do vysokoškolské autonomie.

Zejména se jedná v dikci současné právní úpravy zákona o vysokých školách o registraci vnitřních předpisů vysokých škol (§ 36 zákona o vysokých školách) a oprávnění k omezení či

odněti výkonu působnosti orgánů veřejné vysoké školy nebo její součásti (§ 38 zákona o vysokých školách) v případě, že veřejná vysoká škola porušuje povinnosti vyplývající jí ze zákona, dále také o kontrolu hospodaření vysokých škol. Tato oprávnění lze chápat jako příklady uplatnění zákonem explicitně vyjádřeného principu, že státní orgány mohou zasahovat do činnosti veřejné vysoké školy jen na základě a v mezích zákona a způsobem zákonem stanoveným (§ 6 odst. 3 zákona o vysokých školách). Je ovšem otázkou, zda lze souhrn těchto dílčích oprávnění považovat za systém státního dozoru nad samosprávou vysokých škol, jaký je konstruován zákonodárcem kupř. v prostředí obcí a krajů, kde je soustava dozorových oprávnění vůči jednotlivým formám právního jednání obcí a krajů výslovně a podrobně propracován, což odráží i systematika těchto právních předpisů (srov. k tomu § 123 a násl. zákona o obcích, § 80a a násl. zákona o krajích). Krajský soud zde souhlasí se žalovanou potud, že takto systematicky veřejné vysoké školy dozorovány ve své samosprávné působnosti ministerstvem nejsou, což ovšem na druhé straně neznamena, že by dílčí oprávnění ministerstva vůči samosprávnému působení veřejných vysokých škol nemohla být z hlediska teoretického chápána jako svou povahou „dozorová“. Nicméně ve vztahu k možnostem státu zasahovat do samosprávné působnosti veřejnoprávních korporací je třeba zastávat restriktivní výkladový přístup, což znamená, že v pochybnostech o existenci obecné dozorové kompetence, která by ministerstvo opravňovala k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace, je třeba dát přednost výkladu, který je opřen o výslovnou dikci zákona a je ústavně konformní. Žalobcem zastávaný výklad, že ministerstvo je dozorovým orgánem veřejné vysoké školy i z hlediska její samosprávné působnosti a jako takový má být odvolacím orgánem i pro řízení podle zákona o informacích tedy sice je jedním z možných výkladů předmětných ustanovení § 20 odst. 5 zákona o informacích a § 178 správního řádu, nicméně podle přesvědčení krajského soudu nikoliv správným a plausibilním.

Krajský soud poukazuje též podpůrně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 66/2010 – 119, v němž se Nejvyšší správní soud vyjadřoval rovněž k vztahům veřejné vysoké školy k ministerstvu, přičemž dospěl v kontextu problém přezkumu rozhodnutí rektora o nejmenování děkana fakulty k závěru, že ministerstvo zde neplní úlohu nadřízeného orgánu proti rozhodnutí rektora, čímž rovněž potvrdil zásadu, že v pochybnostech je třeba usuzovat ve prospěch zachování autonomního charakteru fungování veřejné vysoké školy coby samosprávné veřejnoprávní korporace.

Z hlediska kritérií obsažených v § 178 odst. 2 správního řádu je třeba uvést, že krajský soud rozhodně odmítá jakoukoliv možnost úsudku per analogiam ve vztahu k určení nadřízeného orgánu obcí a krajů, neboť to jsou zvláštní kompetenční normy vztahující se pouze k těmto územním samosprávným celkům. Z tohoto odstavce připadá v úvahu pouze kompetenční pravidlo týkající se tzv. „jiných veřejnoprávních korporací“, mezi něž veřejné vysoké školy nepochybně náleží. Jelikož kritérium orgánu vykonávajícího dozor, které je ve vztahu k těmto neúzemním korporacím opětovně konstruováno, není z výše uvedených důvodů správným řešením, je možno uvažovat již pouze o třídě „*právnícké nebo fyzické osoby pověřené výkonem veřejné správy*“, jimž citované ustanovení určuje jako nadřízený orgán ten orgán, který podle zvláštního zákona rozhoduje o odvolání; není-li takový orgán stanoven, je tímto orgánem orgán, který tyto osoby výkonem veřejné správy na základě zákona pověřil. Krajský soud je však toho názoru, že jakkoliv veřejná vysoká škola je

právníckou osobou, na niž je přenesen výkon veřejné správy, nejde o případ podřaditelný pod tuto třídu subjektů vykonávajících veřejnou správu, neboť veřejnou vysokou školu lze podřadit pod předchozí již zmíněnou třídu tzv. „jiných veřejnoprávních korporací“. Veřejnou vysokou školu tedy nelze pro tyto účely považovat za právníckou osobu, na niž byl přenesen výkon veřejné správy. Argumentací per eliminationem za použití prvků teleologické redukce tedy krajský soud dospěl k závěru, že pro určení nadřízeného orgánu veřejné vysoké školy coby povinného subjektu nelze využít kritérií obsažených v ustanovení § 178 odst. 2 správního řádu.

Krajský soud má za to, že kompetence rektora k rozhodování v odvolacím řízení ve věcech svobodného přístupu k informacím vyplývá za použití § 20 odst. 5 zákona o informacích ve spojení s § 178 odst. 1 správního řádu z podpůrného kritéria obsaženého § 20 odst. 5 zákona o informacích in fine, tedy kritéria orgánu, který stojí v čele povinného subjektu. Ustanovení § 20 odst. 5 zákona o informacích, které bylo zavedeno do tohoto zákona novelou č. 61/2006 Sb. s účinností od 23. 3. 2006, mělo za cíl stanovit podpůrné pravidlo pro situace, kdy na základě interpretace § 178 správního řádu nebude možno určit nadřízený orgán povinného subjektu, přičemž z logiky systematických vazeb mezi § 178 správního řádu a tímto ustanovením je naprosto zřejmé, že nemířilo na obce a kraje, u nichž je nadřízený orgán podpůrně stanoven právě citovaným ustanovením správního řádu, nýbrž právě na jiné veřejnoprávní korporace či jiné povinné subjekty, které nemají v hierarchii veřejné správy jasně dovoditelný nadřízený orgán a stojí v systému veřejné správy svým způsobem samostatně. Proto toto ustanovení zavádí jako nadřízený orgán v případě neaplikace § 178 správního řádu ten orgán, který stojí v čele povinného subjektu. Toto řešení podle krajského soudu navíc zcela konvenuje i účelu právní úpravy veřejných vysokých škol se zvláštním zřetelem k ochraně jejich práva na akademickou samosprávu. Zjevně by z hlediska praktického ani nebylo účelné, aby o přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí informací o samosprávné působnosti veřejné vysoké školy rozhodovalo ministerstvo, které by předmětnými informacemi ani nemuselo disponovat a v případě postupu ve smyslu § 16a zákona o informacích by tak nemohlo využít atrakci a poskytnout informaci samo. Ze všech uvedených důvodů se jeví jako správné usuzovat tak, že pro účely poskytování informací v samosprávné působnosti veřejné vysoké školy není možno jednoznačně určit nadřízený orgán podle kritérií obsažených v ustanovení § 178 odst. 1 a 2 správního řádu, a proto je třeba aplikovat kritérium orgánu, který stojí v čele povinného subjektu.

Krajský soud tedy z uvedených důvodů dává ve výsledku za pravdu žalované, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s pravidly pro určení věcné příslušnosti odvolacího orgánu, neboť jej vydal rektor coby orgán, který stojí v čele veřejné vysoké školy (§ 20 odst. 5 in fine zákona o informacích). Napadené rozhodnutí tedy není nicotné, jak tvrdil žalobce, a krajský soud v tomto ohledu uzavírá, že napadené rozhodnutí je existentním individuálním správním aktem vydaným věcně příslušným správním orgánem, přičemž netrpí ani dalšími vadami způsobujícími nicotnost ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu (vnitřní rozpornost, právní či faktická neuskutečnitelnost), které ovšem ani žalobce nenamítal.

V. b) Nezákonnost napadeného rozhodnutí

Při posouzení další sporné otázky týkající se zákonnosti napadeného rozhodnutí, jejíž podstatou je kolize práva na informace s právem na ochranu soukromí (zde příjmových poměrů funkcionářů žalované) jako ústavně chráněných práv na stejné úrovni, krajský soud vycházel jak z právní úpravy, o niž se opírá argumentace obou stran, tak i z judikatury Nejvyššího správního soudu.

Podle § 2 odst. 1 zákona o informacích jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 8a zákona o informacích informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Podle § 8b odst. 1 zákona o informacích povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle § 8b odst. 2 zákona o informacích se ustanovení § 8b odstavce 1 téhož zákona nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Podle § 8b odst. 3 zákona o informacích se základní osobní údaje podle § 8b odstavce 1 téhož zákona poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Výklad aplikovaných ustanovení zákona o informacích byl mimo jiné v průběhu řízení o žalobě předmětem posouzení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (informace o rozhodovací činnosti rozšířeného senátu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS, dospěl k závěru, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o poskytování informací zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zde navázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155, publ. pod č. 2109/2010 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že znění a systematika zákona o poskytování informací nedává možnost, aby byl v každém jednotlivém případě poměřován zájem na poskytnutí informace s právem na ochranu soukromí; úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjmech veřejných prostředků.

Mezi stranami je nesporné, že veřejná vysoká škola je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o informacích a poskytuje tedy informace o své působnosti způsoby stanovenými tímto zákonem, neboť se jedná o veřejnou instituci.

Dále je třeba zkoumat otázku, zda veřejná vysoká škola hospodaří s veřejnými prostředky a zda jsou její zaměstnanci následkem toho podřaditelní pod kategorii příjemce veřejných prostředků. Podle ustanovení § 18 odst. 2 písm. a), b), c) a f) zákona o vysokých školách tvoří příjmy rozpočtu veřejné vysoké školy zejména příspěvek ze státního rozpočtu na vzdělávací a vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost, podpora výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků podle zvláštního právního předpisu, dotace ze státního rozpočtu, jiné příjmy nebo jiné příspěvky než uvedené v písmenu a) ze státního rozpočtu, ze státních fondů, z Národního fondu a z rozpočtů obcí a krajů. Již z toho je naprosto zřejmé, že veřejná vysoká škola při své činnosti hospodaří převážně s veřejnými prostředky, což vyplývá i ze samotné povahy jejího statusu coby veřejné (nikoliv ovšem státní) instituce. Z toho dále vyplývá, že zaměstnanci a funkcionáři veřejné vysoké školy jsou ve smyslu zákona o informacích rovněž příjemci veřejných prostředků, a proto se na ně dopadá ustanovení § 8b odst. 1 citovaného zákona.

Požadoval-li žalobce informace o platech, odměnách a jiných obdobných finančních plněních z veřejných prostředků v roce 2011 a vedoucím představitelům vysoké školy (rektor, prorektor, kvestor, kancléř, vedoucí pracovníci rektorátu), pak lze jeho žádost v plném rozsahu kvalifikovat jako žádost oprávněnou ve smyslu citovaných ustanovení zákona o informacích. Per analogiam lze odkázat i na skutkový stav řešený citovaným rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, kde šlo o informace o platu ředitele základní školy. Situace v posuzované věci je tedy v zásadě obdobná, a proto krajský soud nemohl jinak než dospět k závěru, že žalovaná byla povinna poskytnout požadované informace.

Výjimkou z uvedeného by mohla být pouze situace, na kterou citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu rovněž pamatuje (srov. body 96 – 99 odůvodnění tohoto rozsudku), a to sice takové případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: *1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.* Tyto výjimky jsou dále citovaným rozsudkem specifikovány tak, že „do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů. Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nehospodárně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko namátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici. Pouze v těchto situacích je povinný subjekt oprávněn provést znovu test proporcionality ve smyslu

úvahy, zda je v takové situaci zásah do soukromí vyvážen dostatečně silným veřejným zájmem na poskytnutí informací o těchto osobách. Jak již ovšem bylo řečeno, jedná se o výjimku z obecně platného závěru, že v případě příjemce veřejných prostředků je zásah do jeho osobní sféry vyvážen legitimním a zákonem upřednostněným zájmem na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky.

Krajský soud dospěl k závěru, že podmínky pro dovození výjimky z povinnosti poskytnout požadované informace v předmětné věci nebyly na základě důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí naplněny. Dotčené osoby (subjekty údajů) jsou obecně osoby, které se přímo a zásadně podílejí na fungování žalované jako veřejné vysoké školy. Zároveň z ničeho není patrné, že by byl zájem žalobce o tyto údaje hnán snahou zjistit tyto informace proto, že by měl důvodné podezření o neoprávněném čerpání veřejných prostředků těmito funkcionáři. Žalobcova motivace či účel, pro který předmětné informace požadoval, navíc není z hlediska zákona o informacích přímo relevantní, a nemůže být sám o sobě důvodem pro neposkytnutí požadovaných informací. Jestliže žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že dotčené osoby neposkytly souhlas k takovému poskytnutí údajů, což ovšem není doloženo jejich písemnými nesouhlasy založenými ve spise, pak je zapotřebí uvést, že § 8b odst. 1 a 3 zákona o informacích představují speciální omezení práva na ochranu osobních údajů, a proto jejich souhlasu není zapotřebí. Tomu koresponduje i ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, neboť v této situaci jde o plnění povinností správce údajů. Těmto osobám ovšem svědčí ochrana ve smyslu zákona na ochranu osobních údajů (§ 21 a násl. zákona o ochraně osobních údajů), jakož i ochrana v civilním soudnictví, pokud mají za to, že do jejich práva na ochranu osobnosti bylo zasaženo nepřiměřeně či že jim v důsledku poskytnutí údajů vznikla škoda, in eventum nemajetková újma.

Krajský soud dále vážil, zda byly naplněny podmínky pro aplikaci § 16 odst. 4 zákona o informacích, podle něhož: „[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout“ (pozn. zvýraznění doplněno krajským soudem).

Krajský soud dospěl k názoru, že podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení dány v předmětné věci prozatím nejsou, a to i s ohledem na závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku. Je totiž na povinném subjektu, aby uvážil, zda v případě některých akademických hodnostářů nejsou dány ony zvláštní důvody, které by mohly za určitých výjimečných okolností vést k neposkytnutí informace, anebo zda požadované informace týkající se platů a odměn akademických funkcionářů poskytne, neboť žádné relevantní zákonné důvody k jejich neposkytnutí (včetně nesouhlasu těchto osob s jejich neposkytnutím) dány nejsou. Krajský soud znovu připomíná, že ty důvody, o něž žalovaný opřel neposkytnutí požadovaných informací, nejsou v souladu se zákonem přípustné ani akceptovatelné.

VI. Shrnutí a závěr

Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného tedy bylo shledáno krajským soudem jako nezákonné, přičemž z tohoto důvodu mělo být zrušeno již prvostupňové rozhodnutí žalované o částečném odmítnutí poskytnutí informací o platech, resp. mzdě a o odměnách akademických funkcionářů či zaměstnanců žalované. Byly tedy naplněny podmínky pro postup podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s., podle něhož platí, že zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl dle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. o zrušení jak napadeného rozhodnutí (v rozsahu prvního výroku), tak i prvostupňového rozhodnutí žalované a současně vrátil věc zpět žalované do fáze řízení o podané žádosti o poskytnutí požadovaných informací (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch (napadené rozhodnutí bylo zrušeno), a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, která ve věci úspěch neměla.

Za důvodně vynaložené náklady vzal krajský soud zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a repliky) po 3 100 Kč podle § 7, 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. částku ve výši 10 200, celkem tedy 13 200 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobci k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. 4. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu